

SITCAT

Per: DPTOP, Generalitat de Catalunya
Període de realització: 2003

El SITCAT és un procés de creació d'intel·ligència corporativa al DPTOP, amb voluntat d'emprar tecnologies d'informació i comunicació innovadores, i que es defineix a partir de les necessitats i capacitats del DPTOP, les quals també modifica interactivament.

Conceptualment és un sistema de suport a la planificació i gestió territorial de Catalunya, que comptabilitza les necessitats de la gestió i la planificació, així com les dels diferents àmbits de ciutat, mobilitat i territori en els que s'organitza el DPTOP.

Funcionalment és un sistema integrat d'informació, previsió, avaluació i comunicació, basat en una sèrie de mètodes de treball, protocols de gestió de la informació i el coneixement i recursos informàtics, programari i maquinari.

Estratègicament és una aposta de modernització radical del DPTOP.

Els problemes territorials tendeixen a ser més complexos; d'una banda afecten cada vegada més totes les escales geogràfiques i àmbits sectorials, i d'altra banda hi ha un nombre més elevat d'actors amb objectius sovint contradictoris que participen d'una manera o altre en el procés de decisió. Aquesta major complexitat, que es manifesta en cadascun dels grans projectes d'infraestructura o plans sectorials o territorials en redacció, ultrapassa en molt el nivell d'informació i coneixement que una persona pot arribar a tenir per experta que sigui, i per tant la capacitat de comprensió i d'anticipació de l'Administració no pot dependre únicament d'un nombre reduït de persones, per expertes, honestes i ben intencionades que puguin ser; l'Administració ha d'augmentar la seva capacitat d'organitzar-se eficientment per integrar la informació dispersa que existeix i formalitzar el coneixement de les persones que hi treballen i objectivant els processos decisionals fins on sigui possible i en definitiva generant processos d'intel·ligència col·lectiva o corporativa.

El desafiament de desenvolupar intel·ligència col·lectiva és comú a totes les grans institucions; a principis del segle vint-i-un; les organitzacions més reeixides són aquelles capaces d'adaptar-se gairebé espontàniament a un entorn de molta major mobilitat de treballadors, proveïdors, clients o usuaris, alhora cooperant i competint amb ells en xarxa, augmentant el capital intel·lectual dels seus treballadors i establint procediments per capitalitzar-lo també per l'organització.

<http://www.mcrit.com/sistemes>